

(המשך מעמוד 7)

את חברתו, על כל אניותיה, לחברת שהם. חברת שהם נודעה להצלה, הכתישה את העינין, בתוקף, אך הודתה שישנו משא ומתן על "צורה מסוימת של שותף פני" לה". כשצרו עליה העתונאים, נתקלו במ"כטים תמימים: שתי החברות הבטיחו זו לזו לבל למסור את סוד האבתן עד ליום ה' נישואים.

בחירות

מסע-צלב פרטי

נשיא ארצות-הברית קובע במידה רבה את גורל מדינת ישראל. הוא קובע, למע"ש, אם אורחיה יאכלו בשר, דג פילה או את הצלחת הריקה. בחירת הנשיא היתה צריכה, אפוא, לענין את הצבור הישראלי. אולם עובדה היא שבשבוע האחרון של המ"רץ ענינו אותו הבחירות פחות מאשר ה' נעשה במערכת בית-ליר. דחת הבחירות היתה מרוכזת בכמה נקודות מצומצמות. אחת הנקודות האלה היה העמוד הראשון של הארץ. בעמוד זה ניהל אריה גלבלום, העתונאי הצעיר והממושקף המיצג את עת"רנו בניו-יורק, מעין מסע-צלב פרטי למען אייך איינהאור, מדי יום ביומו שפך את מרי שיחו על טרומן ועל סטיבנסון. הוא לא יכול היה לעשות זאת ביתר חריפות לו כתב למען הבוחרים בסן-אנטוניו, טקסאס.

דומה היה שמסע הצלב לא הועיל. יש ראל, שאינה משתתפת בבחירות אף כי היא מחקרבת למעמד המדינה ה-51 (אחרי הר' נולולו ואלסקה), היתה בוחרת בלי ספק בעדלי סטיבנסון, בדיק כמו בריטניה הג' דולה, צרפת ואיטליה — כולן מדינות שמ' גיעים להן כוכבים בדגל ארצות-הברית.

למעשה, עברה דעת-הקהל בארצות ה' שיכות לגוש האמריקאי מהפכה קטנה ב' לזושה החדשים האחרונים. תחילה נראה אייך כנשיא הרצוי, אדם מתון ושקול המכיר את העולם ואינו שש לקראת הרפתקאות. אך למאז עלה כוכבו של עדלי, שנתגלה כי אישיות מזהירה ואחראית ביותר, בעוד שאייך נראה יותר ויותר כאדם המוכן לצוד קולות קצרות נאופים הרפתקיים, איומי מלחמה כמעט גלויים ופשרה עם הפאשיסטיים-למחצה מסוגו של ג'ו מאק-קארתי.

4: 5 למען אייך. היה צבור אחד ביש' ראל שחי השבוע כולו על הבחירות. היה זה צבור עובדי השגרירות האמריקאית. אנשים אלה אינם משתתפים בבחירות. בתיאוריה יכלו להשתתף (וכן גם כל אורחי ארצות-הברית כמדינה) לו נשמו בעוד מועד במדינות מגוריהם האחרונות. אולם כמעט איש לא עשה זאת.

בכל זאת בחרו העובדים, באופן בלתי רשמי, התוצאה: רוב מכריע למען עדלי סטיבנסון. בכל זאת, כאשר אירגנו מפעל של התערבות הדדית, היו הסכויים 5:4 לטובת אייך.

מיעוטים

שחט את הפרה!

זמן קצר לפני שחווה העבודה של עובדי נצרת עמד להסתיים, בסוף חודש ספטמבר, ניגשו נציגי הפועלים והעירייה למשא ומתן על חתימת חוזה חדש. מצד אחד עמדו 23 פועלי נקיין 18 פקידים, מאוגדים בקונגרס הפועלים העורביים (הקומוניסטי) ומצד שני 30 פקידים, מאוגדים בבית הפועלים הער'יים (ההסתדרותית).

דרישות העובדים: השוואת משכורתם ות' נאי עבודתם לאלה של עובדי שאר העיריות בארץ. כעבור ימים שש ויכתחים שחנה העירייה מכתב לקונגרס בו הביעה את הסכמתה העקרונית להביעה. אשר לשאלת המשכר, הציר' עה, תישלח משלחת משותפת לשר הפנים האחראי לעניינים העירוינים בכל הארץ. אך במקום הודעה על הרכב המשלחת באה, כע' בור ימים מספר, הודעה מי העירייה: ההסכם הקודם בטל. "אין הדבר בידניו", הסביר נציגה.

"הקומוניסטים הרגו..." לפני כשלו' שה שבועות הכריזו חברי הקונגרס על שבי' תה. מידי בוקר הוטעו 40 איש בלויית כני המשפחות. התישבנו בחצר בנין העירייה, בני בידיהם שלטים. ה'עירייה' שלחה להם מכתב, הודיעה כי אם לא יפסיקו את שביתתם ייחש' בו כמפוטרים. "המלה", מפוטרים" נמחקה ומ' עליה נכתבה, ככתב יד, המלה "מתפטרים". כעבור ימים אחדים הודיעה העירייה על חתימת הסכם חדש עם הפקידים, חברי הב' רית; תנאי עבודתם היו דומים לאלה של עובדי הממשלה. (לא של העירייות. כלומר,

המשטרה שהופיעה עצרה לוטסי זריק באשמת הזמה. רובאים ומנת גשר. הקשר בין מה שקרה בעילבון ומאורעות נצרת נראה כרוך למדי. יש פתגם ערבי האומר: אם נפלה הפרה, שחט ו' הסבירו אנשי המפלגה הק' מוניסטיית. אנשי הבישוף שראו את יחסה העיון של המשטרה כלפינו בענין השביתה בנצרת מצאו כאן את ההודמנות להתקש בחברינו.

למרות שלאחר הדקירות בנצרת התכנסו נכבדי העיר במשרד המושל הצבאי וביקשו לפרק את הקונגרס והמפלגה הקומוניסטיית, בתמרמר ח"כ אמיל חביבי הצעיר, איש ה' מפלגה הקומוניסטיית, לא באה שום תביעה דומה בקשר למעשי הצופים של הבישוף.

שגריר חדש, מירכבה נושנה

חברוש מגבעת. לברוש מכנסו פסים אפורים, נכנס אליהו אירת, עד כה ציר ישראל ליר הצר מוכת ברטניה, למירכבה העתיקה המור' בילה אותו לטכס הגשת כתב האמנתו החדש כשגריר ישראל

ל בית החולים ומיד פשטה השמועה בעיר כי "הקומוניסטים הרגו שלושה פועלים". אותו לילה, לפנות בוקר, קרבו שני אלמונים לביתו של לוטסי זריק, מזכיר המפלגה הק' מוניסטיית בכפר עילבון, 28 קילומטר מנצ'רה, שפכו דרך החלון בנויך, הבנון נתקל בנר קודש שהעלי הבית נהגו להשאיר וזרק בקביעות. הדלק הוצת, היה, הלהבה אחזה כשני צעירים שישנו מתחת לחלון. אחך מהם, דודנו הצעיר של בעל הבית, מת מיד, השני, אורח המשפחה, נכה קשה.

תושבי הכפר, שנעורו לשמע הצעקות, יצאו מיד אל הבית העומד מרחק מה מחוץ לכפר. אחדים מהם מיד הטילו שרשרת מס' ביב לכפר, המתניו לראות מי ינסה להכנס לשם. לאחר צפיה ממושכת ראו דמות מסור' בלח מגיחה מן האפלה. היה זה צעיר שנשא חבר על שכמו. בראותו את האורבים, זרק את חרבו, הסתלק. החבר שהוטל בגסות על האדמה היה צעיר מבני הכפר, שאגבי מוה' נא, חבר ארגון הצופים הקתולי של הבישוף חכים, שנשק את רגלו ולא יכול להסתלק. מיד יצאו אחדים משפחת זריק בהפגנה אל בית הנער. בהמולה שנוצרה הוצת הבית.

שמועות מוגזמות. שנים מהנדקרים נ' לחו הביתה, השלישי עודנו בטיפול.

סה כחי הרחוקות, לא יכלה לעמוד בפני הפיתוי של הגבר המאוהב בה. אולם איבריהם לא יכול היה לשאת את אמונה לאשה: הוא היה מוסלמי. התהום בין הדתות הפרידה בין השניים לא פחות מאשר התהום בין משפחות רומיאו ויוליה. וכמו זוג גיבורי שיקספיר גבר הטבע על המסורת. התוצאה היתה שאמונה הרתה ל' לדת.

איבריהם איבד עשתנותיו, לא ידע מה לעשות. הוא לא נשא את האובדו בסתר — כי לפי חוקי הארץ אין אפשרות לבני עדות שונות להינשא. תחת זה שמע לעצת מש' פחתו שסברה, בצדק, כי לטובת בריאותו מוטב לו להסתלק. הוא ברח לכפר עקברה, ליד צפת.

גרין למען הכבוד. ביום ג' גילתה עינו של הדוד שיש אמת בולטת בדברי הלעז של השכנים. הוא ידע שכדי לגאול את כבוד משפחתו ולהגשים את השבועה שנשבע לאחיו אחת הדרך לפניו: להרוג את הגבר שהמיט עליו קלון איום זה. אולם אמונה לא גילתה את הסוד, גם אחרי שספ' גה מכות הגונות, עד שקראה כי תברח מן הבית ולזרועות האוהבה, איבריהם. דברים אלה הגדישו את הסאה, הדוד נטל גרין, רוצץ את גולגלתה במכה אוריה אחת בת ה-22 נמצאה עיי המשטרה בשלולית של דם, נטולת רוח חיים.

השוטרים לא היו נאלצים לרדוף אחרי הרוצח. הוא מסר את עצמו בשלוה אולימ' פית. כשהוא שם כרצח לא הניל עפעה. הוא ידע שלא עשה אלא את חובתו בעיני אלו' היו, ככל אדם הגון.

נוער

אכר אל אכר

משהחלה המלחמה הקרה בין מזרח ומערב, החלו אמריקאים רבים עומלים בעבודה חד' שה: הקמת חומת מגן מול התעמולה הק' מוניסטיית.

ארצות הברית שלחו, והזמינו אליהן, אל' פי שליחים שתפקידם הרשמי המסויים היה רשום על גבי הניר בלבד; למעשה היתה כאן תנועת מגע רחבה שתפקידה לכבוש את לב אוהן המדינות הניתנות להצלה מצטרפניו של הדב הרוסי.

אחד מאלה הוא מועדון ה"4-H" (H, H, H, H) המאגד בתוכו את בניהם ובנותיהם של אכרי אר' בעים ושמונה המדינות, תורם במידה רבה להעלאת הרמה התרבותית, להפגת השיעום הכפרי כשהחליט משרד החינוך האמריקאי לשלוח עשרים קבוצות נוער לעשרים מדינה בעולם, קיבלו גם צעירי המועדון ה-4-H שאלונים למילוי. בין השאלות שהיה עליהם להשיב: באיזו מדינה בחרו?

שלוש נערות ושני בחורים שרשמו את השם האקוטי "ישראל", זכו, לאחר מבחן מודקדק בביאוגרפיה, השכלה כללית, חקל' אות וכח שיכונע, להשלח לארץ הקודש. בפ' רט אחד הקלו עליהם: לא היה צורך לדעת את שפת הארץ, כיון שבישראל יודעים אנ' גלית. הם הגיעו ללוד בסוף חודש יוני, החלו מיד בעבודה מעשית: חיו את חיי הקיבוץ, המושב, הכפר הישראליים, החליפו דעות, התוכחו.

חמשת האמריקאים הפכו במשך הזמן לצ' ברים מובהקים שדתם הנוצרית לא גרמה להם כל תקלות: "גם מראה פנינו דומה לזה של הצבור" חיכה גיין סמית, הגניירורית בת העשרים ושלוש.

היכרותם עם כל סוגי ההתישבויות החק' לאיות בארץ גרמה בהכרח להבעת דעתו של כל אחד מהחמשייה על אופיין. בערב עזיבתם את הארץ ההכנסו בחדרם בלון מגזל דוד בתל אביב, ענו אחד אחד על השאלה ה' עיקרית: איזה סוג התישבות במדינה עדיף מבחינת פרוין העבודה, ייטיב את המצב הכל' כלי — קיבוץ, מושב, מושב שיתופי, מר' שבה?

פגי דיל (21) מאילינוי, נדודה בראשה תמכה בכל מאודה במושב השיתופי, הוסיפה אחר כך: "שבחיות הקיבוץ הן הרעות ש' בעולם". גיאל אלס, ילידת קנטקי, הרי לייט מוסטס וירגיניה, גיין סמית, וארתור ריס בן העשרים ותשע מוואשינגטון (המדינה) בחרו כולם במושב.

האחרון, המבוגר שבחבורה, חיך קמעה, התקשה למצוא דופי כלשהו בחקלאי הישרא' לי ("החומר האנושי המצויין"), שיבת את הרמה התרבותית הגבוהה של הקיבוצים, את ציודם המודרני, את הסתגלות החברים לקרקע, את דבקותם באידיאלים בהם הם דוג' לים, אך הטיח אשמות בחינוך הרסני, לדע'

* Heads, Hands, Heart, Health.